

Doppelgänger

JORDI CONILL SALOMÉ

(CASTELLÓ DE LA PLANA, 1994)

Aquesta història va començar el 17 de març de 1994. Va ser el dia en què el famós escultor barceloní Vicenç Valldemar va fer un parell de coses que marcarien definitivament el seu destí. La primera va ser comprar en una subhasta una casa del segle XVIII, propera a la Rambla i amb fama de misteriosa i diabòlica. La casa antigament havia pertangut a una vella família de la noblesa que es va extingir tràgicament quan el seu darrer representant, un pintor anomenat Joan Malldevra, va embogir en descobrir que la seva dona li era infidel i, segons deien, la va matar junt amb el seu enamorat mitjançant el recurs a la màgia negra. Quan les autoritats van tenir notícia del que havia passat van buscar el pintor, però no en van trobar ni rastre. En conseqüència, van sotmetre la casa a un exorcisme i hi van prohibir l'entrada a la gent. L'immoble va passar a mans de l'Ajuntament i els fets ocorreguts en aquell lloc havien perdut tota aura ominosa. Ara es tractava tan sols d'una casa amb un passat sinistre, d'aquelles que tant agradaven al Vicenç.

La segona cosa era que en la inauguració d'una exposició va presentar la seva dona, la Laura, al seu agent artístic Tobies Valls. De seguida va notar que congeniaven, però no podia imaginar el que passaria al llarg de les setmanes següents. Al cap d'uns dies la Laura li va anunciar que se n'anava a veure la seva mare. En aquell moment no li va donar cap importància, ja que l'anciana estava malalta, però després va començar a sospitar que alguna cosa no hi rutllava. Les seves absències es feien cada vegada més habituals i, encara que estaven del tot justificades, tenia un mal pressentiment. Durant una d'aquelles visites, va trucar a la casa preguntant per ella i li van contestar que no hi era. La pròxima vegada, quan va sortir la va seguir en secret i va descobrir que es reunia amb Valls en un hotel. En tornar a casa, el Vicenç li va fer saber que havia descobert el seu secret, van discutir i van decidir divorciar-se.

Anys després, la seva carrera artística s'havia enfonsat i consumia alcohol i drogues amb freqüència. Atribuïa el seu fracàs al divorci i odiava la Laura i el Tobies per haver-lo convertit en un desgraciat. De fet, fins i tot havia fet plans per matar-los, però els havia rebutjat perquè sabia perfectament que era incapaç de provocar la mort d'una persona de manera directa: encara que els enverinés, continuaria sentint-se culpable pel seu acte. El Vicenç podia ser moltes coses, però no era un assassí, o això pensava ell.

Vivia a l'antiga casa de Malldevra. Era una casa prou gran, de dos pisos, i ja en el moment que la va comprar li va sorprendre trobar-la en tan bon estat. No hi havia pràcticament gens de pols i els mobles eren d'un estil antiquat, però semblaven nous de trinca. I això tenint en compte que ningú no hi entrava des de feia molt de temps. Quan va pujar al segon pis, va veure que la porta d'una habitació havia estat tapiada i l'endemà va portar un pic i una pala per destruir el mur que li impedia el pas. Una vegada dins l'habitació, va observar que les finestres també havien estat tapiades i les va enderrocar. Mentre ho feia, contemplava

com hi penetrava a poc a poc la llum del sol i il·luminava tots els objectes. En acabant, va veure que les parets estaven plenes de quadres i distribuïts per tot arreu hi havia estris relacionats amb la pintura. Va pensar que l'home que havia pintat tots aquells quadres posseïa autèntic talent. De fet, s'hi percebia una naturalitat i un virtuosisme gairebé inquietants. Semblaven tan reals com finestres a altres móns.

Aleshores, es va fixar en un objecte que penjava de la paret i que estava cobert per un llençol. Va apartar el llençol i va veure que hi havia un mirall d'uns dos metres d'altura penjant de la paret, dins d'un marc daurat en la part superior del qual figurava la inscripció *Doppelgänger*. Al principi, el Vicenç no sabia què volia dir aquella paraula, però, quan va fer memòria, va recordar que l'havia llegida en un llibre que parlava de criatures fantàstiques del folklore europeu. Un *Doppelgänger* era una manifestació de la personalitat maligna d'aquell a qui se li apareixia. Aquest detall de l'espill el va fer somriure, ja que va pensar que era una mostra d'humor inclassificable del creador del marc. Aquella habitació li agradava i va decidir que instal·laria allí el seu taller i que es quedaria la col·lecció de quadres, l'espill, algunes peces del mobiliari... La resta de les coses les donaria a algun antiquari. L'únic que va llançar van ser quatre quadres que va trobar per terra completament destrossats.

Un dia, quan tornava a casa després d'una nit de borratxera i drogues especialment patètica, el primer que va fer en arribar va ser seure en una butaca que tenia al taller, davant l'espill. S'hi va mirar i va pensar que s'havia convertit en un cretí acabat. Des de la separació no havia fet res de bo, tret de beure i arruïnar-se. Feia mesos que no treballava i es mantenia com podia, amb els diners que aconseguia de treballs mal remunerats. «Si ella no m'hagués traït, ara no estaria fet una deixalla humana», va pensar compadint-se amargament. Va mirar el cansat reflex de l'espill, després es va arrepapar a la butaca i va començar a notar com a poc a poc l'envaïa la son mentre contemplava la paraula gravada en el marc de l'espill: *Doppelgänger*.

Va sentir com el terra cedia i queia en una foscor que semblava devorar-ho tot. La caiguda va ser llarga, però en tocar fons no es va fer mal. De fet, es trobava millor que abans. Es va adonar que estava estès enmig del carrer, davant de sa casa, i quan es va alçar va veure que a l'habitació que acabava d'abandonar hi havia una persona que li feia senyals que pugués. Aleshores, es va adonar que aquella no era ben bé sa casa. Hi havia alguna cosa que no hi encaixava. Va entrar en una habitació semblant a la que acabava d'abandonar, va sentir una veu que el cridava i quan va alçar la vista va contemplar el seu reflex a l'espill.

—Tranquil·litza't i escolta'm perquè tinc una oferta que probablement t'interessarà —li deia, somrient.

Encara que va sentir la temptació de fugir, el Vicenç es va interessar pel fenomen i va seure. El reflex era exacte a ell, però més pàl·lid i amb els llavis més rojos. A més, la seva veu era lenta i suau.

—Qui ets? —va demanar el Vicenç.

—Com que qui sóc? Però Vicenç, si ens coneixem de tota la vida! Encara que no m'estranya que no em reconeguis, ja que ha passat molt de temps des de l'última vegada que ens vam trobar. En qualsevol cas, la meua identitat importa molt poc en aquest assumpte, perquè allò que de veritat t'interessa és l'oferta que t'he de fer —li va contestar el doble.

—De quina oferta parles? —va fer el Vicenç, inquiet.

—Sé que des del moment que et vas divorciar has desitjat venjar-te de la Laura i el Tobies. També sé que no pots matar-los, perquè ets incapaç de matar algú directament, però conec la manera de fer-ho sense remordiments.

—A veure, doncs...

—Sospito que no sentiries tants remordiments si destruïssis un objecte, veritat? Bé, jo et proporcionaria els objectes mitjançant els quals podries assassinar-los. Això sí, a canvi d'un preu, encara que no te'l diré.

—Per què? Si he de tractar amb tu em caldria conèixer-lo —va argumentar el Vicenç.

—Calma't i escolta'm... Per a mi aquest assumpte és com un joc, i si et digués el preu perdria tota la gràcia. Així que decideix, si acceptes el tracte tindràs la solució als teus problemes, a canvi d'un preu que coneixeràs una vegada els resolguis. Si no, tot estarà oblidat i seguiràs enfonsant-te en la teva ruïna. Decideix...

No era fàcil, si acceptava s'exposava a un preu que desconeixia, però si no ho feia es quedaria sense venjança i probablement acabaria penedint-se de la seva decisió. En realitat, no hi havia res a decidir, sols hi havia una alternativa.

—Accepto —va respondre.

—Molt bé, no m'has decebut —va dir el doble amb el seu somriure immòbil i sinistre. Quan va acabar de parlar, el Vicenç va sentir com totes les coses que el rodejaven s'esfumaven en una gran resplendor de llum. Aleshores va despertar al seu taller, assegut a la butaca on s'havia adormit. «Quin somni més estrany!», va pensar. Es va girar i va veure sorpres quatre estàtues que representaven la Laura, el Tobies, un desconegut i ell mateix.

Va notar que a la butxaca del pantaló tenia un paper. El va traure, el va llegir i deia així: «Mira per la finestra». Ho va fer i va veure passejant pel carrer el desconegut que representava l'estàtua. Va tornar a mirar les instruccions i hi va llegir: «Ara trenca la seva estàtua». Va obeir l'ordre, i agafant una maça de l'armari on guardava les eines de treball va destrossar aquella estàtua fins fer-la a miques. En tornar a la finestra va advertir que l'home havia caigut a terra, mort. Inquiet i alhora satisfet per la seva acció, el Vicenç va agafar el paper i va llegir: «El que acabes de contemplar és una demostració del poder de les estàtues. Si les destrueixes, els originals moriran. Però sols si els has vist pocs segons abans. Ens tornarem a veure».

En acabar de llegir-lo, una ventada d'aire li'l va arrancar de les mans i se'l va endur volant per la finestra. En aquell moment va comprendre que el seu doble tenia raó: lamentava la mort d'aquell pobre individu, però al cap i a la fi ell l'única cosa que havia fet era destrossar un objecte. Només un objecte.

Al llarg de les setmanes següents les coses van començar a anar-li millor. Havia trobat un lloc de treball més còmode, tornava a esculpir i econòmicament s'estava recuperant a gran velocitat. Durant tot aquell temps va estar maquinant els plans per a la seva venjança, i mentre ho feia es preguntava per què entre les estàtues n'hi havia una que el representava a ell. Potser el seu doble volia assegurar-se que complia el pacte, i l'estàtua era una mena de recordatori? De totes maneres va decidir no fer massa cas de l'assumpte i concentrar-se en la formulació del seu pla d'atac.

Va telefonar la Laura i el Tobies, que vivien junts des de la separació. Els va dir que volia reconciliar-se amb ells i que per demostrar la seva sinceritat els faria un regal. Ells s'ho van creure i li van dir que també havien pensat de trucar-li. Finalment, van quedar que vindrien a sopar aquell mateix vespre. Al cap d'una estona ja els tenia a casa. Somreia sense parar i es comportava amb cordialitat per tal que no sospitessin. Durant el sopar van estar xerrant sobre les seves vides i el que havien fet en els últims anys. La Laura contava que la separació havia estat beneficiosa, perquè les seves relacions en els últims temps s'havien complicat molt. El Vicenç es va sorprendre de la lleugeresa i ingenuïtat amb què parlava del tema, com si fos aigua passada. Semblava que no tingués ni la més remota idea del torrent d'odi que havia desencadenat dins seu. Ignorava l'enorme frustració que li originava el fet que un altre home pogués estimar-la i gitar-se amb ella. Aquest pensament el va irritar tant que per un segon, mentre tallava la carn, va estar a punt de cosir-los a ganivetades. En aquell instant es va adonar, amb sorpresa, que era perfectament capaç de matar a sang freda i que sols li calia una mica d'estímul.

Després de sopar, els va conduir al seu estudi i els va fer passar. La Laura i el Tobies es van quedar de pedra admirant les estàtues. Distrets com estaven, no van advertir com el Vicenç s'acostava dissimuladament a un armari i en treia una maça. Els va mirar fixament, i d'un salt es va abalancar sobre les estàtues. Les colpejava amb una ira salvatge i observava amb plaer com se'ls escapava la vida a cada cop.

Aleshores, quan ja les havia esmicolat totalment, va ocórrer una cosa inesperada. El cos mort de la Laura es va desplomar sobre l'estàtua del Vicenç, com una fitxa de dòmino que xoca contra una altra, projectant-la cap enrere en direcció a la finestra.

—No! —va exclamar mentre intentava evitar la catàstrofe.

Però ja era massa tard... L'estàtua queia per la finestra, i Vicenç Valldemar va comprendre quin era el preu que li calia pagar al seu doble per aquella terrorífica venjança.

